

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Fkf.141/2011/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2012. év május hó 3. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2012. év május hó 17. napján kihirdette az alábbi

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt **I. r. vádlott és társai** ellen indult büntetőügyben a Fejér Megyei Bíróság 2011. január hó 13. napján kihirdetett 6.Fk.121/2009/23. számú ítéletét **megváltoztatja**.

I.r. vádlott bűnösségét testi sértés büntetében (Btk. 170.§ (1) bekezdése (5) bekezdés I. fordulata) is megállapítja.

I.r. vádlott büntetését halmazati büntetésként 1 (egy) év 10 (tíz) hónap börtönbüntetésre súlyosítja, mellékbüntetésül 2 (kettő) év közügyektől eltiltásra is ítéli.

A szabadságvesztés felfüggesztésére, a pénzmellékbüntetés kiszabására és annak átváltoztatására vonatkozó rendelkezéseket mellőzi.

A szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendeli I.r. vádlott által a 2008. augusztus hó 20. napjától 2009. február hó 5. napjáig előzetes fogvartartásban töltött időt.

I.r. vádlott vonatkozásában a lakhelyelhagyási tilalom utolsó napja helyesen 2010. év november hó 25.

II.r., III.r., IV.r. és V.r. vádlottakat az ellenük társtettesként elkövetett testi sértés büntette (Btk.170.§ (1) bekezdés és (5) bekezdés I. fordulata) miatt emelt vád alól felmentettnek tekinti.

III.r., IV.r. és V.r. vádlott vonatkozásában megállapítja, hogy pártfogó felügyelet alatt állnak.

A bűnjelként lefoglalt és a Székesfehérvári Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Bűnüldözési Osztálya által 07010-506561/08 id. szám alatt lefoglalt és bűnjelként őrzött 2 db. betondarab lefoglalását megszünteti és megsemmisítését rendeli el.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összege helyesen 291.010,- (Kettőszázkilencvenegyezer-tíz) Ft. A vádlottak egyetemlegesen 201.320 (Kettőszázegyezer-háromszázhusz) Ft-ot, I.r. vádlott külön 12.740,- (Tizenkettőezer-hétszáznegyven) Ft-ot, III.r. vádlott 6000.- (Hatezer) Ft-ot, V.r. vádlott 64.950,- (Hatvannégyezer-kilencszázötven) Ft-ot kötelesek megfizetni, 6.000,- (Hatezer) Ft bűnügyi költséget az állam visel.

I.r. vádlott lakhelye:, magyar állampolgár, személyazonosító igazolványának száma:.

II.r. vádlott magyar állampolgár, személyazonosító igazolványának száma:.

III.r. vádlott magyar állampolgár, személyazonosító igazolványának száma:.

IV.r. vádlott magyar állampolgár, személy azonosító igazolványának száma:.

V.r. vádlott állandó lakhelye:, tartózkodási helye:, magyar állampolgár, ideiglenes személyazonosító igazolványának száma:.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét valamennyi vádlott tekintetében helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 11.020,- (Tizenegyezer-húszt) Ft bűnügyi költséget V.r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen I.r. vádlott vonatkozásában fellebbezésnek van helye. A további vádlottak az ítélet ellen fellebbezéssel nem élhetnek.

I n d o k o l á s:

A Fejér Megyei Bíróság a 2011. év január hó 13. napján kihirdetett 6.Fk.121/2009/23. számú ítéletével I.r., II.r., III.r., IV.r. és V.r. vádlottakat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett garázdaság bűntettében (Btk. 271.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pontja). I.r. vádlottat 1 év börtönbüntetésre és 80.000,-

Ft pénzmellékbüntetésre ítélte, a szabadságvesztés büntetés végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette. Végrehajtása esetére beszámítani rendelte az előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a pénzmellékbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

II.r. vádlottat 1 év börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 80.000,- Ft pénzmellékbüntetésre ítélte, a szabadságvesztés büntetés végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette. Végrehajtása esetére az őrizetben töltött időt beszámítani rendelte, valamint rendelkezett a pénzmellékbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

III.r., IV.r. és V.r. vádlottakat 1 év fiatalkorúak fogházbüntetésére ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett az általuk őrizetben töltött idő szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról. II.r. vádlott pártfogó felügyeletét rendelte el.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlottak terhére téves jogi minősítés miatt - a vád szerinti minősítések megállapítása végett - és a büntetések súlyosításáért, IV.r. vádlott védője enyhítésért, büntetés helyett próbára bocsátás alkalmazása érdekében fellebbezett. A Fejér Megyei Főügyészség I.-II.-III.r. vádlottak vonatkozásában végrehajtandó börtönbüntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását, IV. és V.r. vádlottak tekintetében a kiszabott börtönbüntetés tartamának felemelését látta indokoltnak. A Btk. 119.§-a alapján annak kimondását is kérte, hogy a fiatalkorú vádlottak pártfogó felügyelet alatt állnak.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF. 343/2011/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést helytálló indokainál fogva, de minősítésbeli pontosítással tartotta fenn. A védelmi perorvoslatot nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során az eljárási szabályokat nem sértette meg. A mérlegeléssel megállapított ítéleti tényállás részben megalapozatlan, mely az iratok tartalma alapján a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető. Az ítélet 6. oldal 3. bekezdésében írt történeti tényállás akként helyesbítendő az ügyészi átirat szerint, hogy IV.r vádlott a követ közvetlenül a ház előtt vezető gyalogútról dobta el. Emellett a tényállásában is rögzíteni szükséges azon megállapítást, amelyet a bíróság a jogi indokolásnál a 15. oldal utolsó bekezdésében megtett, hogy a vádlottak a roma kisebbséggel szembeni indulattól motiváltan követték el cselekményüket. E pontosítással az ítéleti tényállás irányadónak tekintendő. A megyei bíróság indokolási kötelezettségét teljesítette, a tényállás alapján a bűnösségre okszerű következtetés adódott, azonban téves következtetést vont le a vádlotti tudattartalomra, amikor a cselekményeket nem az eredeti vádnak

megfelelően minősítette. A fellebbező ügyész írásban kifejtett indokait IV. és V.r. vádlott életveszélyt okozó testi sértési cselekménye alakzatát kivéve osztotta. Azt azzal egészítette ki, hogy az irányadó tényállás szerint a vádlottak cselekvőségére este 10 óra után került sor, ezen késői időpontból - még ha az ablakokon nem is szűrődött volna ki fény - szükségképpen fel kellett merülnie a tudatukban, hogy a lakásokban bizonyosan tartózkodnak. Köztudott, hogy a roma etnikum népes családban él, tehát azzal is számolhattak, hogy többen vannak a lakásokban, az ablakon behajított - méretüknél, súlyuknál fogva veszélyesnek minősülő - eszközökkel és az alkalmazott erőbehatással találat esetén a bent tartózkodók testi épségében komoly sérülést okozhatnak.

Az ügyészi okfejtés szerint az összes körülményt értékelve az a helyes jogkövetkeztetés vonható le, hogy az elkövetéskor szándékegységben cselekvő vádlottak belenyugodtak abba, hogy magatartásuk eredményeként a házban lakók testi épségét oly mértékben sérthetik, amely ha nem is halálos, de komoly, akár életveszélyes sérülést is okozhat. A fellebbező ügyész IV. és V.r. vádlott esetében az életveszélyt okozó testi sértés alakzatát tévesen jelölte meg kísérletként, mert valamennyi vádlott szándékegységben dobált. Nincs tehát jelentősége annak, hogy konkrétan kinek az elhajított köve, betondarabja ment be az ablakon és okozta az életveszélyes sérülést a sértettnek, valamennyien befejezett alakzatért felelnek.

Az irányadó tényállás alapján az életveszélyt okozó testi sértés büntetével halmazatban a felfegyverkezve, csoportosan elkövetett etnikai csoport tagja elleni erőszak büntette is megállapítható, mert a vádlottak szándékegységben a roma identitású személyek bántalmazására irányuló szándékkal hajtották végre tevékenységüket. Az ügyész kifogásolta, hogy a megyei bíróság a büntetés kiszabásakor figyelmen kívül hagyta a Btk. 119.§-ban írt azon speciális szabályt, hogy a felfüggesztett szabadságvesztésre ítélt fiatalkorú pártfogó felügyelet alatt áll, mely rendelkezés alapján mindhárom fiatalkorú vádlottal szemben alkalmazni kellett volna a pártfogó felügyelet kötelező megállapítását. A III.r. vádlott esetében a megyei bíróság a Btk. 82.§ (1) bekezdésben meghatározott általános szabály alapján rendelte el a pártfogó felügyeletet, mely helytelen rendelkezés. A vádirati minősítésnek megfelelő súlyosabb minősítések súlyosabb büntetés kiszabását indokolják. A minősítés változása folytán mellőzendő a súlyosító körülmények közül a roma kisebbség elleni indultból fakadó elkövetés és az, hogy a sértett életveszélyes sérülést szenvedett, mert ezek a körülmények a helyes minősítésnél kapnak értékelést.

A nyilvános ülésen az ügyész vádbeszédében az átiratban foglaltakat fenntartva, indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet valamennyi vádlott tekintetében változtassa meg, a vádirati minősítéssel egyezően minősítse a

cselekményeket, a büntetéseket súlyosítsa. A járulékos kérdésekben hozott döntéseket törvényesnek tartotta.

I.r. vádlott védője perbeszédében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta annak helyes indokainál fogva. Hangsúlyozta, hogy I.r. vádlottnak nem volt roma ellenes indulata, korábban volt roma barátnője és jelenleg is vannak roma munkatársai. Az eltelt négy évben folyamatosan dolgozott, bűncselekményt nem követett el.

II.r. vádlott védője az ítélet helybenhagyását kérte, védence fiatal felnőtt korára, megbánó magatartására hivatkozott. Jelentőséget tulajdonított annak is, hogy a cselekmény óta a II.r. vádlott leérettségizett, dolgozik és tisztességes életvitelt folytat.

III.r. vádlott védője ugyancsak az ítélet helybenhagyását indítványozta. Fontosnak tartotta annak kiemelését, hogy a csoportosulás azzal a céllal alakult ki, hogy a punkokkal balhézzanak, amely cél azonban megghiúsult. A kocsmánál kitalálták, hogy dobálják meg a házat, mely klasszikus garázdasági motívum, eddig tartott a szándékegység. A fizikai felépítésből fakadó különbségekből adódóan nyúltak különböző nagyságú eszközökhöz a vádlottak és dobáltak eltérő tárgyakat a ház irányába, a testi sérülésre vonatkozó szándékegységük nem bizonyítható. Azon kívül, hogy a putri megdobálására szólították fel őket, semmilyen nyilatkozat, szidalom nem hangzott el, így bizonyíték sincs arra, hogy magatartásuk a roma etnikum ellen irányult volna. Balhét kerestek, amelyből házdobálás lett. Abból a tényből, hogy valaki eltalált egy személyt, nem lehet szándékegységre következtetni. A vádlottak azt sem láthatták a sötétben, hogy ki mivel dob.

IV.r. vádlott védője érvelése szerint a vádlottak szándékegysége garázdaságra irányult, még eshetőlegesen sem testi sértésre. A IV.r. vádlott haladt elől, távolról elhajított egy követ, majd rögtön elszaladt, mely tipikus gyermeki cselekvőség. A legtávolabbról dobott egy parabola antennára, valószínűleg el sem találta a házat. A távolság, a kő és az alkalmazott erő sem volt alkalmas komoly sérülés okozására. A követet közvetlenül a ház előtt vették fel, alkalmi társulásban voltak, nem is tudhatták, hogy talál-e a helyszínen eszközt. A bizonyítás anyagává tett kamerafelvételen látszik, hogy kisméretű kőről van szó. IV.r. vádlott nem tudhatott arról, hogy később lesz olyan személy, aki nagyobb követ vesz fel és azt dobja be az ablakon. Előzetes elhatározás e vonatkozásban nem volt, sötét volt, nem láthatta, hogy mi zajlik mögötte. IV.r. vádlott büntetlen, harmonikus családban nevelkedik és jól tanul. Az ítélet enyhítését kérte a legkisebb cselekvőségre, a beismerő vallomásra és a kifogástalan életvezetésre figyelemmel, álláspontja szerint próbára bocsátás intézkedés a visszatartó hatást megfelelően szolgálja.

V.r. vádlott védője a testi épség elleni cselekmény vonatkozásában a szándékegység hiánya tekintetében csatlakozott védőtársaihoz, és azt is vitatta, hogy a cselekmény a roma etnikum ellen irányult volna. Az V.r. vádlott egyértelműen kisméretű követ dobott a ház falának, amely a garázdaságra kiterjedő tudattartalmát bizonyítja, a szándékegység is csak e cselekmény tekintetében állapítható meg. Az ítélet helybenhagyását indítványozta, valamint kérte, hogy V.r. vádlottat a bíróság részesítse előzetes mentesítésben, mert olyan állást kíván megpályázni, amelytől az ítélet elzárja.

A vádlottak az utolsó szó jogán megbánásuknak adtak hangot.

A másodfokú bíróság a megyei bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján felülbírált.

Az elsőfokú bíróság nagyobb részben az eljárási szabályok megtartásával folytatta le az eljárást. Észlelte a Fővárosi Ítéltábla, hogy II.r. vádlott nem személyesen vette át a vádiratot, illetve IV.r. vádlott vonatkozásában a vádirat átvételét igazoló vétív nem érkezett vissza a bíróságra. Ugyanakkor az is megállapítható az iratokból, hogy a vádlottak az eljárásban nem hivatkoztak arra, hogy a vádat nem kapták meg. II.r. vádlott úgy nyilatkozott, hogy a vádat megértette, IV.r. vádlott pedig nem tett vallomást, ezért a tanács elnöke e körben nem intézett hozzá kérdést.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az ítélethirdetésről készült jegyzőkönyv dátuma elírásra került, abban 2011. január 16. napja lett megjelölve, helyesen 2011. január hó 13. napján hirdetett ítéletet a bíróság.

Az elsőfokú bíróság a tényállást nagyobb részben megalapozottan állapította meg, ugyanakkor részben hiányos és tartalmaz iratellenes megállapítást, és téves logikai következtetést is, azaz a Be. 351.§ (2) bekezdés b.), c.) és d.) pontjaiban írt megalapozatlansági hibában szenved. A másodfokú bíróság a Be. 352.§ (1) bekezdés a.) pontjában írt jogkörénél fogva az iratok tartalma és a nyilvános ülésen tett nyilatkozatok alapján a vádlottak személyi körülményeire vonatkozó és a történeti tényállást az alábbiakkal egészíti ki:

I.r. vádlott jelenleg önkormányzat alkalmazásában park- és kertgondozó munkakört lát el, jövedelme nettó 86.000,-Ft.

II.r. vádlott jelenleg Kkt. alkalmazásában rakodó munkás, ahol nettó jövedelme 82.266,-Ft. Jelenleg OKJ képzés keretében munkavédelmi technikus képzésben vesz részt, a záróvizsga időpontja 2012. év december hó 12. napja.

III.r. vádlott szakács tanuló Dunaújvárosban, étteremben gyakornok.

IV.r. vádlott gépgyártás technológia technikusnak tanul.

V.r. vádlott a Nyugat-Magyarországi Egyetem Bölcsészettudományi Karán történelmet tanul, Kőszegen él élettársával.

A történeti tényállást a másodfokú bíróság az alábbiakkal egészíti ki, illetve pontosítja:

Az ítélet 5. oldal utolsó bekezdésében tanú1 helyesen a sértett nevelőapja.

A 6. oldal 3 bekezdésében IV.r. vádlott dobására vonatkozó megállapítást akként pontosítja, hogy a ház előtt kb. 5 méterre vezető gyalogútról (murvás sáv kb. 4 m széles, az ablak alatt közvetlenül egy 1,2 m széles kiskert is húzódik) dobott egy kisebb követ ún. kacsázó mozdulattal, majd rögtön elszaladt. A szobában tartózkodók egy kő koppanását hallották a redőnyön.

I.r. vádlott 6. oldal 4. bekezdésében írt dobására vonatkozó megállapítást kiegészíti azzal, hogy az általa dobott betondarab sárgadinnye nagyságú, kb. 16 cm széles volt, ez okozta a sértett sérülését, mely követ a helyszíni szemle bizottság a szobában lefoglalt.

II.r. vádlott negyedik dobását rögzítő 6. oldal 6. bekezdésében foglalt megállapításából a **betondarab** elhajítására és az ablaknak I.r. vádlott kövével közel ugyanazon a részen lakásba hatolására vonatkozó megállapítást mellőzi. Helyette rögzíti, hogy nem állapítható meg bírói bizonyossággal, hogy az általa eldobott kő nagysága mekkora volt, hogy a fsz. 2. számú lakás ugyanazon szobájába esett, mint ahová az I.r. vádlott által dobott kő, az sem, hogy beesett egy szobába.

Mellőzi a tények sorából a másodfokú bíróság a 6. oldal 9. bekezdésében írtakat, mely szerint III.r. vádlott által eldobott kő vagy betondarab is a fszt. 2. szám alatti lakásba esett be a szűnyoghálós ablak alsó harmadán keresztül. Helyette rögzíti, hogy nem állapítható meg bírói bizonyossággal, hogy az általa dobott kő mekkora volt, hogy beesett a fsz. 2. szám alatti lakásba.

A 6. oldal utolsó bekezdése előtt rögzíti, hogy V.r. vádlott által eldobott kövek nagysága bírói bizonyossággal nem állapítható meg.

Helytelen az első fokú bíróság 7. oldal 2. bekezdésében foglalt azon ténymegállapítása, hogy I.r., II.r., III.r. vádlottak által a fszt. 2. sz. lakás ablakán bedobott kövek egyike találta el a sértett homlokát, helyesen őt az I.r. vádlott által dobott betondarab találta el.

A tényállás ezen pontosításokkal és kiegészítésekkel teljes, az a másodfokú felülbírálat alapját képezte a Be. 352.§ (2) bekezdése szerint.

A bizonyítékok felsorolása is kiegészítésre és pontosításra szorul, mert az részben ellentétes az iratok tartalmával.

Az ítélet 11. oldal 2. bekezdésében tanú1 vallomásának (aki a sértett nevelőapja, és nem édesapja) összefoglalása helyesen a következő: a sértett nevelőapja azt állította, hogy **hallotta, hogy a lehúzott redőnyt megdobják, majd odafordult, látta, hogy egy másik dobás átszakítja a másik ablakon lévő szúnyoghálót, ezzel a betondarabbal találták el a kislányt.**

Tanú2 (sértett édesanyja) vallomásának ismertetésénél az ítélet 11. oldal utolsó előtti bekezdésben ugyancsak iratellenes megállapítás található. Az ítéletben írttal ellentétben **nem mondott olyat sem a nyomozás, sem a bírósági eljárás során, hogy 3 követ dobtak be.** Elmondta ugyanakkor a nyomozás során tanú1-el egyezően, **hogy az első kő csattanására felfigyeltek, ez a redőnyt találta el, majd egy kő esett be.** A tárgyaláson azt mondta: emlékezete szerint háromszor dobtak, de ebben egyáltalán nem biztos. Az első dobás a redőnyt találta el.(19. számú jegyzőkönyv 18. oldal 4. bekezdés)

Rögzíti az elsőfokú bíróság ítélete 14. oldal 3. bekezdésében, hogy a térfigyelő kamera felvételén megfigyelhető dobáseredmények közül a fsz. 2. alatti lakás ablakának felületén a szakvéleményben az 1,2,3 számmal jelölt eredmények okoztak elváltozást, amelyek a B, C és F személyekhez köthetők. Helyesen rögzíti ezen oldal utolsó bekezdésében, hogy az ablak felülete közepszürke árnyalatú, a dobások változást eredményeznek, és sötét foltok jelennek meg rajta, de azt megállapítani a felvételtől, hogy ez milyen fizikai történést takar **helyesen: nem** lehetséges. (nyilvánvaló az elírási hiba az ítéletben, a nem szó a gépelés során kimaradt) Ez éppúgy lehet az ablaküveg törése, mint a szúnyogháló beszakadása, vagy a szúnyoghálót érő kő nyoma.

Nem rögzíti az elsőfokú bíróság a bizonyítékok felsorolása során, hogy a szemle jegyzőkönyv milyen megállapításokat rögzít, melyek az ügy elbírálása szempontjából igen lényegesek.

E jegyzőkönyvből (nyomozati iratok I. kötet 36. oldaltól) az állapítható meg, hogy **csupán egy**, és nem három **kő volt a fsz. 2. alatti lakásban.**

Rögzíti a jegyzőkönyv azt is, hogy az épülettel szemben állva háttal az útnak a bal szélső ablak együttesnél a bal oldali ablak előtt a redőny le van húzva teljesen, a jobb oldali kisebb ablak előtt a párkánytól felfelé kb. 50 cm-ig fel van húzva a redőny, az ablak itt befelé nyitott. A fal előtt kb. 1,2 m széles füves, bokros sáv van. Innen jobbra kb. 3 m-re a következő ablak együttesnél a bal oldali ablak előtt szintén le van eresztve a redőny, a jobb oldali ablaknál a redőny teljesen fel van

húzva, a szúnyogháló kb. 50-szer 120 cm-es fa keretben ki van szakadva, belül az ablak csukva van. A fal előtt alacsony fakerítéses kiskert van a füves sávban, majd kb. 4 m széles murvás sáv következik, ahonnan a kb. 10 m hosszú füves-fás rész két oldalán az útra lehet kiérni. A szemlebizottság a szemlét a kiszakadt szúnyoghálójú szobában folytatta, ahol megállapította, hogy a számítógép asztalnak az ajtóhoz közelebbi lába előtt nagy darab, átlagos sárgadinnye nagyságú betondarab van. (3. számmal rögzítették) A másik lakásban egy kb. 12 cm hosszú, egyenetlen betondarabot találtak (4. számmal eredetben rögzítették). A betondarab mögött a falon kb. 20 cm magasságban a festés a falról lekopott kb. 4 cm átmérőjű körszerű alakban, a jelenlévő közölte, hogy friss sérülés, a függöny a csiptetőről leszakadt, de visszatette a helyére.

A szemlebizottság a szemlét kiterjesztette a murvás sávra, valamint a fás, füves részre, a betonútra az épület előtt, amely eredményre nem vezetett. A rongálási kár 2000 Ft.

A szemle nem érintette a ház külső falát, a redőnyök külső részének állapotát. Állapotukra vonatkozóan semmilyen adat nem állt rendelkezésre.

A nyomozati iratok I. kötetének 49.-62. oldaláig befűzött fényképfelvételek a leírtakat szemléltetik.

A 66. oldalra befűzött bűnjeljegyzék adatai szerint 2 db. betondarab került lefoglalásra.

A bizonyítékok a fenti kiegészítéssel teljesek, melyek összevetése az elsőfokú bíróság részéről csak részben történt meg, e körben az ítélet indokolása is hiányos.

Tanú2 helyesen rögzített, tanú1-nek az alátámasztó vallomása, a szakvélemény megállapításai, valamint a szemlejegyzőkönyv, fényképfelvételek, bűnjeljegyzék és az egyéb bizonyítékok összevetéséből megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül rögzítette a tények között azokat a megállapításokat, amelyeket a másodfokú bíróság mellőzött, a kiegészítések pedig a felsorolt bizonyítékok egybevetésén és logikai következtetésen alapulnak.

A bizonyítékok mérlegelésénél az ítélet 13. oldal utolsó előtti bekezdésében helytelen, iratellenes annak rögzítése, hogy az állapítható meg kétségtelenül, hogy tanú2 vallomását a bizonyítékok alátámasztják a tekintetben, hogy a fsz. 2. számú lakás szobájába nem kettő, hanem három kő esett. A tárgyaláson valóban mondott olyat a tanú, hogy emlékezete szerint háromszor dobtak, de ebben nem volt biztos. Az a kijelentése, hogy háromszor dobtak, nem feleltethető meg az elsőfokú bíróság azon megállapításának, hogy 3 kő esett be a szobába.

A 14. oldal 3. bekezdésében az elsőfokú bíróság rögzíti, hogy az egyes vádlottak dobásainak eredménye is behatárolható. Ezt azzal támasztja alá, hogy a szakértő tárgyaláson tett egyértelmű, aggálytalan előadása szerint a térfigyelő kamera felvételén megfigyelhető dobáseredmények közül a **fsz. 2. szám alatti lakás ablakának felületén a szakvéleményben az 1,2,3, számmal jelölt eredmények okoztak elváltozást**, amelyek a B,C,F személyekhez köthetők, azaz I.r., II.r. és III.r. vádlottakhoz.

Az utolsó bekezdés tartalmazza, hogy a szakértőknek a dobások által kiváltott látható elváltozások mibenlétéről a tárgyaláson tett előadása - amely szerint az ablak felülete a térfigyelő kamera felvételén közepszürke árnyalatú, a dobások változást eredményeznek e felületen és sötét foltok jelennek meg rajta, de azt megállapítani a felvételtől, hogy ez milyen fizikai történést takar, nem lehetséges.

Mindezt az elsőfokú bíróság összevetette tanú1 vallomásával, és megállapította, hogy a felvételen látható elváltozás a dobott kő és az ablakra feszített szúnyogháló érintkezése, illetve a háló átszakadása volt.

Az elsőfokú bíróság a második bekezdésben egyébként helyesen rögzítettekből helytelen következtetést vont le részben a korábbi iratellenes megállapításai, részben pedig az összes bizonyíték elemző értékelésének elmaradása miatt. Így azt a kérdést is nyitva hagyta, hogy amennyiben a 3 elváltozás sötét foltként jelenik meg, de a fizikai történet szakértői módszerrel nem tisztázható, és logikája szerint a hálóra való érintkezés, átszakadás kikövetkeztethető, miként lehetséges, hogy a szobában csak egy kő volt, és tanú1 és tanú2 szobában tartózkodó tanúk vallomása szerint egy koppanást hallottak, majd a következő kő berepült, eltalálta a kislányt, több követ a szemlebizottság nem talált. A térfigyelő kamera felvételei és a szakértői vélemény, a szemle adatai és a vallomások alapján kizárólag az a következtetés vonható le, hogy a másodikként dobó I.r. vádlott által dobott betondarab szakította át a hálót, és találta el a sértettet. Azt pedig bírói bizonyossággal megállapítani, hogy a II.r. és III.r. vádlott által dobott kő, amely az ablakfelületen az elfogadott szakértői vélemény szerint sötét elváltozást okozott, hová került, nem lehetséges. Csupán az rögzíthető, hogy a szobába nem került, mert a szemlebizottság azt nem találta meg, a bűnjelek között nem szerepel. A szemlebizottság nem rögzítette, hogy az ablak és a ház előtt milyen köveket találtak, azok esetlegesen visszapattanhattak-e a már beszakadt hálóról, ezért II. és III.r. vádlottak dobásának eredményéről pontos következtetés nem vonható le. Nem került rögzítésre az sem, hogy akár a murvás részen, akár a betonúton mekkora kövek voltak, ezért pontosan az sem határozható meg, hogy e vádlottak, csakúgy, mint IV. és V.r. vádlott mekkora követ dobtak el. Mozdulataik alapján csupán arra

vonható következtetés, hogy nagyobb fizikai megerőltetést nem okozott számukra a kő elhajítása.

A Fejér Megyi Főügyészség a vádlottakat társtettesként elkövetett a Btk. 170.§ (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés I. fordulatóba ütköző életveszélyt okozó testi sértés büntetével és a Btk. 174/B.§ (1) bekezdés I. fordulatóba ütköző és a (2) bekezdés b.) és e.) pontja szerint minősülő etnikai csoport tagja elleni erőszak büntetével vádolta, mely vádat az ügyész úgy módosított, hogy IV. és V.r. vádlott vonatkozásában a testi épség elleni cselekmény stádiumát kísérletként határozta meg.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a módosítással nem értett egyet, álláspontja szerint a cselekmények helyes minősítése társtettesként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntette befejezett alakzata valamennyi vádlott vonatkozásában és társtettesként, felfegyverkezve, csoportosan elkövetett etnikai csoport tagja elleni erőszak.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a jogi minősítés körében helyesen fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottak a punk rendezvényen akartak „balhézni”, de miután ezt a szervezők megakadályozták, egy ismeretlen személy „ne itt balhézzatok, inkább a cigányokkal keménykedjete”, és ugyancsak meg nem állapítható személy „menjünk, dobáljuk meg a putrit” felkiáltásra cselekedtek. Ebből azonban még nem következik az az elsőbírói állítás (15. oldal utolsó bekezdése) hogy a vádlottak kétségtelenül a roma kisebbséggel szembeni indulattól motiváltan cselekedtek, melyet egyébként a tényállásban nem rögzít. Felszólításra akár más irányú elképzelés is megvalósulhatott volna, a lényeg a balhé volt. A másodfokú bíróság az ítélet jogi indokolásából a 15. oldal utolsó bekezdése első mondatrészét mellőzi.

Helyes az a megállapítás is, hogy a csoport szándéka nem irányult még eshetőleges formában sem bántalmazásra, az ügyészi átiratban foglaltakat e körben a másodfokú bíróság nem osztotta.

A Fővárosi Ítéltábla a helyesen megállapított tényekből azt a következtetést vont le, hogy a sérülés okozására irányuló szándék kizárólag I.r. vádlott esetében állapítható meg, aki bírói bizonyossággal megállapíthatóan olyan nagyságú betondarabot dobott a világos ablakra célozva - tudnia kellett, hogy a késői órán ott tartózkodnak - olyan közélről, mozdulattal és erővel, hogy tudata át kellett fogja, hogy az a szobában lévők testi épségének sértésére, akár életveszélyes sérülés okozására is alkalmas, ebbe belenyugodva cselekedett, magatartásának minősítése a Btk. 170.§ (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés I. fordulója szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntette.

A további vádlottak által felvett kövek nagysága ismeretének hiányában, a dobások távolságából, ill. azon tényből, hogy azok bizonyíthatóan a fsz. 2. alatti lakásba nem estek be, azt a következtetést lehet levonni, hogy szándékegységük a testi épség elleni cselekmény tekintetében nem állapítható meg. Figyelemmel arra, hogy a helyes tények alapján a sérülést okozó személy behatárolható volt, az elsőfokú ítélet 16. oldala 3. bekezdésében foglaltakat nem állják meg a helyüket.

A 16. oldal első és második bekezdésében rögzítettek a gondatlan elkövetés vonatkozásában nem helytállóak, a másodfokú bíróság e megállapításokat nem osztotta.

Az elsőfokú bíróság vélhetően tettazonosságra gondolva elmulasztotta a vádlottak felmentését a vádban szereplő testi épség elleni cselekmény vádjá alól, indokolásából megállapíthatóan (16. oldal 4. bekezdése) e cselekményben bűnösségüket nem látta megállapíthatónak. Nyilvánvaló, hogy garázdaság és életveszélyt okozó testi sértés büntette vonatkozásában a tettazonosság fel sem vetődhet, ezért a másodfokú bíróság ezen ítéleti rendelkezést oly módon pótolta, hogy II.r., III.r., IV.r. és V.r. vádlottakat ezen vád alól felmentettnek tekintette. A gondatlansággal kapcsolatban e bekezdésben kifejtettek ugyancsak helytelenek.

A másodfokú bíróság - az elsőfokú bírósággal azonos jogi álláspontra helyezkedve, de eltérő érvelés mentén - úgy látta, hogy nem vonható le az a következtetés, hogy az I.r. vádlott(ak) a vád szerint a cigánysághoz tartozása miatt bántalmazta(ák) volna a sértettet.

Az elkövetéskor hatályos Btk. 174/B.§ (1) bekezdés I. fordulata szerint aki mászt valamely etnikai csoporthoz tartozása vagy vélt tartozása miatt bántalmaz, elköveti az etnikai csoport tagja elleni erőszak büntettét. A másodfokú bíróság megítélése szerint a bántalmazás II.r., III.r., IV.r. és V.r. vádlottak vonatkozásában a fentebb kifejtettek értelmében szóba sem kerülhet, I.r. vádlott esetében a magatartás bántalmazásként értékelhető, de az nem a sértett roma etnikumhoz tartozása miatt történt. A bántalmazásra nem a meghatározott csoporthoz tartozás adott okot.

Utóbb a törvényhozó észlelve az elszaporodó hasonló magatartások nem illeszthetőek a Btk. 174/B.§ tényállás keretei közé, megalkotta a Btk. 174.§ (1a) bekezdést, mely 2011. május 7. napjától hatályos rendelkezés. Eszerint aki mással szemben valamely etnikai csoporthoz tartozása miatt olyan kihívóan közösségellenes magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy riadalmat keltsen, büntettet követ el, és 3 évi terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, mely jelen ügy tényállását lefedő, de később kodifikált és hatályba léptetett rendelkezés.

Az ügyészi érvelés nem fog helyt a felfegyverkezve elkövetés minősítő körülmény megállapíthatósága vonatkozásában sem, mert a Btk. 137.§.4/b. pontja szerint felfegyverkezve az követi el a cselekményt, aki az ellenállás leküzdése vagy megakadályozása érdekében az élet kioltására alkalmas eszközt tart magánál, mely jelen ügyben nem állapítható meg.

Helyes, hogy a Btk. 174/B.§ (1) bekezdésébe ütköző cselekmény vádja alól az elsőfokú bíróság külön nem mentette fel a vádlottakat, mert a megállapítható tények alapján a vád minősítéséhez képest más bűncselekményben mondta ki a vádlottak bűnösségét.

Az elsőfokú bíróság minősítése a garázdaság büntette vonatkozásában helytálló. A vádlottak csoportos garázdaság büntettét valósították meg szándékegységben.

A büntetéskiszabás körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság nagyobb részben feltárta. I.r. vádlott beismerése súlytalan, mert a terhére megállapított súlyosabb cselekményre nem terjed ki.

További súlyosító körülmény esetében a halmazat, valamennyi vádlott vonatkozásában az a tény, hogy az elkövetők száma a csoport megállapíthatóságához megkívánt 3 főt meghaladta.

Enyhítő körülményként kell ugyanakkor értékelni javára, hogy az élet- és testi épség elleni cselekmény tekintetében az eredmény vonatkozásában eshetőleges szándéka volt megállapítható.

I.r. vádlott esetében - a bűnösség körének bővülésére, és a súlyosító körülmények számának növekedése miatt - a másodfokú bíróság úgy látta, hogy a büntetés Btk. 37.§-ában írt célja kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés kiszabásával valósulhat meg. Az általa elkövetett súlyosabb cselekmény büntetési tétele 2-8 évig terjedő szabadság vesztés, mely a Btk. 85.§-ban írt halmazati büntetéskiszabási elvre figyelemmel a felével emelhető, de nem haladhatja meg az egyes bűncselekményekre kiszabható szabadságvesztések mértékét, azaz a 11 évet. A cselekmény tárgyi súlyára, a vádlott kedvező személyi körülményeire, és arra tekintettel hogy az elkövetéskor 25 éves volt - a másodfokú bíróság úgy látta, hogy a törvényi minimumban megállapított büntetés is túl szigorú lenne, ezért alkalmazta a Btk. 87.§ (1) és (2) bekezdés c.) pontját, és büntetését 1 év 10 hónap börtönbüntetésre súlyosította. A főbüntetéshez igazodó mértékben a Btk. 53.-55.§-ai alapján a közügyektől is eltiltotta. Értелеmszerűen a szabadságvesztés felfüggesztésére, a pénzmellékbüntetés kiszabására, és annak átváltoztatására vonatkozó elsőfokú rendelkezéseket mellőzte.

A szabadságvesztésbe a Btk. 99.§ (1) bekezdése alapján rendelte beszámítani a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú ítélet helytelenül tartalmazza a lakhelyelhagyási tilalom kényszerintézkedés utolsó napját, ezért azt módosította. (21. számú tárgyalási jegyzőkönyv nem sorszámozott utolsó előtti végzése)

A büntetés kiszabásával a másodfokú bíróság II.r., III.r., IV.r. és V.r. vádlottak tekintetében egyetértett, esetükben súlyosabb büntetés kiszabására nincs ok. III.r., IV.r. és V.r. vádlottak az elkövetéskor fiatalkorúak voltak, esetükben a Btk. 108.§ (1) bekezdése szerint a büntetés célja elsősorban az, hogy helyes irányba fejlődjenek és a társadalom hasznos tagjaivá váljanak, míg II.r. vádlott esetében a fiatal felnőttkor - amelyet az elsőfokú bíróság helyesen értékelt is a javára - nyomatékos enyhítő körülmény, életkora 7 hónappal haladta meg a 18 évet.

Helyesen észlelte a fellebbező ügyész és a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője, hogy a megyei bíróság a büntetés kiszabásánál figyelmen kívül hagyta a Btk. 119.§-ban írt speciális szabályt, mely szerint a felfüggesztett szabadságvesztésre ítélt fiatalkorú pártfogó felügyelet alatt áll, mely rendelkezést mindhárom fiatalkorú vádlottal szemben alkalmazni kellett volna. A másodfokú bíróság erre figyelemmel megállapította, hogy a fiatalkorú vádlottak pártfogó felügyelet alatt állnak.

V.r. vádlott védője a vádlott előzetes mentesítésben részesítését kérte. Tekintettel arra, hogy a Btk. 121.§ (1) bekezdés a.) pontja alapján a fiatalkorú elítélt a törvény erejénél fogva mentesül az ítélet jogerőre emelkedésének napján, ha a kiszabott szabadságvesztés végrehajtását felfüggesztik, a kérelem elbírálása szükségtelen.

Elmulasztotta a megyei bíróság a bűnjelekről történő rendelkezést is, melyet a Fővárosi Ítéltábla a Be. 155.§ (1) és (8) bekezdésében írtak alapján pótolta, a kövek lefoglalást megszüntette, megsemmisítésüket rendelte el.

A költségjegyzék adatainak megfelelően pontosította az elsőfokú eljárásban felmerült összes és az egyes vádlottak terhén felmerülő bűnügyi költség összegét, a meg nem vádolt korábbi gyanúsított kirendelt védőjének díját a Be. 339.§ (1) bekezdése alkalmazásával az államra terhelte.

A vádlottak személyi azonosító igazolványa és V.r. vádlott lakcímkártyája alapján rögzítette az elsőfokú ítéletben fel nem tüntetett személyi azonosító igazolványszámot, V.r. vádlott esetében lak- és tartózkodási helyet, valamint az állampolgárságot, mely adatok a Be. 258.§ (2) bekezdés b.) pontja alapján a rendelkező részben kötelezően rögzítendőek.

A fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 361.§-a szerinti nyilvános ülés keretében eljárva a Fővárosi Ítéltábla a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította, annak viselésére a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján V.r. vádlottat kötelezte.

Az ítélet ellen I.r. vádlott vonatkozásában a Be. 386.§ (1) bekezdés b.) pontja alapján van helye fellebbezésnek.

Budapest, 2012. május hó 17. napján

Dr. Lassó Gábor sk.

Dr. Fatalin Judit sk.

Dr. Révész Tamásné sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fejér Megyei bíróság 2011. január hó 13. napján kihirdetett 6.Fk. 121/2009/23. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2012. május hó 17. napján kelt 2.Bf.141/2011/9. számú ítélete folytán II.r., III.r., IV.r. és V.r. vádlottak vonatkozásában 2012. május hó 17. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált!

Budapest, 2012. év május hó 17. napján

. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kukucska Erzsébet

írnok